

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně A: **Bc. I. K.** a žalobce B: **P. K.**, oba zastoupeni JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těšnovská 9, Brno, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **PREdistribuce, a.s.**, se sídlem Praha 5, Svornosti 3199/19a, zastoupené JUDr. Lubomírem Fockem, advokátem se sídlem Praha 1, Náprstkova 276/2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2011, č. j. S-MHMP 376109/2010/OST/No,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se žalobou domáhali přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby ze dne 3.3.2006, č.j. OV-010931/04/Kv k.ú. SI, Lo, VCh, R, La, Ko, Mo, kterým na žádost PREdistribuce, a.s. (dále též „navrhovatel“) umístil stavbu nazvanou „Vedení 2 x 110 k V V303/304 TR Chodov – TR Řeporyje, úsek Modřanská rokle – TR Řeporyje“ na pozemcích Slivenec, Lochkov, Velká Chuchle, Radotín, Lahovice, Komořany a Modřany (dále též „stavba VVN“).

Žalobci v žalobě nejprve v obecné rovině namítali, že žalobou napadeným rozhodnutím byli zkráceni na svých právech, a to jak upřením práva na spravedlivý proces, tak překročením mezí správního uvážení.

Uvedli, že jsou vlastníky pozemků parc. č. 4555/343 a 4675/2 k.ú. Modřany (dále též „předmětné pozemky“), dotčených ochranným pásmem plánované stavby VVN. Pozemek parc. č. 4675/2 k.ú. Modřany je zahradou, žalobci si na něm plánovali postavit rodinný dům, jenž je na něm plánována výstavba stožáru VVN.

Nesouhlasili s vydáním rozhodnutí o umístění stavby VVN navrhovatel, neboť navrhovatel nedoložil své oprávnění k pozemkům, na nichž má být stavba VVN postavena. Ochrana jejich vlastnického práva vyplývá z čl. 11 odst. 1 věta druhá a čtvrtá Listiny základních práv a svobod, taktéž z § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Nesouhlasili s tvrzením navrhovatele, že mu k pozemkům náleží právo věcného břemene založeného stavbou vedení v předmětné lokalitě v roce 1947. Elektrifikační zákon zakládal vlastníku elektrické sítě toliko služebnost. Přičemž právo služebnosti zaniklo přijetím občanského zákoníku z roku 1964. Navíc na pozemku nepřetržovala stavba, od níž navrhovatel výše uvedené právo odvozuje. Zároveň nesouhlasili se způsobem vypořádání této námitky ze strany správních orgánů, neboť žalovaný ji odmítl s tím, že námitka překračuje rámec odvolacího řízení.

Namítali nesprávný právní výklad § 38 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, ve znění rozhodném (dále jen „stavební zákon“) správními orgány, kterým dospěly k závěru, že nebylo nutné vyžadovat souhlasy vlastníků pozemků se stavbou VVN, když pozemky bylo možné vyvlastnit pro stavby distribuční soustavy, pokud byly zřizovány ve veřejném zájmu dle § 108 odst. 2 písm. f) stavebního zákona ve spojení s § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění rozhodném (dále jen „energetický zákon“). Žalobci zdůraznili, že stavební úřad nezkoumal, zda žalobci byli dotčeni na svých právech a zda by nebylo možné téhož účelu dosáhnout jinak.

Nesouhlasili s tím, že správní orgány v řízení nechránily práva žalobců, jakožto „slabší strany“ proti „silnější straně“ navrhovatele, tj. energetické společnosti, čímž porušily obecné zásady správního řízení a principy, o které se opírá vyvlastňovací řízení, princip subsidiarity, proporcionality a minimalizace zásahů do dotčených práv.

Nesouhlasili s nadzemním vedením stavby VVN na základě udělené výjimky na výstavbu nadzemního vedení 110 kV z čl. 4 odst. 10 vyhl. č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl.m. Praze (dále jen „OTPP“). Uvedli, že stavební úřad si pro své rozhodnutí o způsobu vedení stavby VVN s ohledem na konkrétní zájmy v území nezajistil podklady nezbytné k řádným skutkovým závěrům o situaci v místě, kde byla stavba VVN povolena. Taktéž se správní orgány řádně nevypořádaly s jejich odvolací námitkou sporující získání výjimky k nadzemnímu vedení VVN a absenci potřebných podkladů, když žalovaný pouze poukázal na výše uvedenou výjimku, čímž založil své rozhodnutí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a nesprávným způsobem použil správní uvážení. Takovýto postup byl nezákonný a měl bezprostřední vliv na práva žalobců.

Dále namítali, že správní orgány nevzaly v potaz, že stavba VVN má být umístěna v bezprostřední blízkosti přírodní památky Modřanská rokle. Na části pozemků v bezprostřední blízkosti stavby VVN již vedení VVN stojí, přičemž vzdálenost mezi těmito vedeními by byla velmi malá. Dále nesouhlasili s tím, že stavební úřad nezkoumal, zda další stavba VVN nesníží kvalitu bydlení a rozvoj v lokalitě, zejména s ohledem na možný zásah do krajinného rázu lokality, znehodnocení pozemků v bezprostřední blízkosti a snížení komfortu bydlení. Zdůraznili, že tato námitka není totožná s námitkou posouzení vlivu na životní prostředí (EIA), ani posouzením zásahu do krajinného rázu. Přičemž k posudku EIA

namítali jeho rozpor se závazným stanoviskem podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny., neboť popis lokality a jejího charakteru se v obou dokumentech liší. Navíc posudek je více než 6 let starý, tudíž nemůže obsahovat aktuální údaje.

Žalobci navrhli soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě upozornil, že v téže věci již rozhodoval podruhé. Městský soud v Praze totiž rozsudkem ze dne 24.2.2010, č.j. 6 Ca 309/2006-67 zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného z důvodu, že ve správním řízení nebyl záměr stavby VVN posouzen z hlediska § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Proto bylo ve správním řízení vypracováno příslušné závazné stanovisko, čímž byl nedostatek předchozího řízení odstraněn.

Poukázal na to, že v době, kdy žalobci podávali odvolání, nebyli vlastníky pozemků parc. 4555/343 v k.ú. Modřany, tj. pozemku, na kterém se nachází stávající stožár. Tento pozemek zakoupili až v průběhu soudního řízení vedeného pod sp.zn. 6 Ca 309/2006.

Odmítl námitku žalobců, že ve správním řízení nebyly zjištěny veškeré nezbytné podklady pro rozhodnutí ve věci s tím, že žalobci ani neuvedli žádný konkrétní podklad, který měl být opominut.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Žalobci v replice ze dne 10.10.2011 shrnuli, že jak ve svém odvolání proti žalobou napadeném rozhodnutí, tak i ve správní žalobě vytyčili tři základní okruhy svých námitek týkajících se nedostatečné správní úvahy správních orgánů, a to 1) žádost navrhovatelů nebyla doložena doklady, které by je opravňovaly provést stavbu VVN dle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona; 2) závazná stanoviska příslušných orgánů dle § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona neodpovídala reálnému stavu nemovitostí ke dni rozhodování správních orgánů; 3) nedostatečně zjištěné reálné poměry v předmětném území, např. okolnosti svědčící o minimalizaci či proporcionality zásahů stavby VVN, zejména ve vztahu ke studii EIA. Žalobci soudu k důkazu předložili zprávu veřejného ochránce práv ze dne 7.10.2011 sp.zn.: 2645/2010/VOP/SN, kterou prokazovali svá tvrzení, týkající se jejich vlastnických práv, nedostatků zjištěného skutkového a právního stavu ve správním řízení. Rovněž soudu předložili usnesení zastupitelstva Městské části Praha 12 ze dne 24.6.2008 ve věci podnětu na pořízení změny územního plánu sídelního útvaru hl.m.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 24.10.2011 konstatoval, že listinný důkaz - zpráva veřejného ochránce práv ze dne 7.10.2011 neobsahuje žádné zjištění nedostatků, které by mělo vztah ke stavbě VVN. Týká se totiž prací prováděných na stávající stavbě, přičemž předmětem tohoto řízení je rozhodnutí o umístění stavby, nikoli stavební práce na stávající stavbě.

Při ústním jednání právní zástupkyně žalobců setrvala na svém procesním stanovisku. Zdůraznila, že žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, když nerespektoval vlastnické právo žalobců k předmětným pozemkům. Uvedla, že soud musí *ex officio* hájit nedotknutelnost vlastnického práva žalobců, což vyplývá z obecných zásad správního řízení.

Žalovaný rovněž setrval na svém procesním stanovisku. Upozornil na to, že žalobci v žalobě uvedli nesprávné číslo svého pozemku 4675/2 k.ú. Modřany, když správně se jedná o pozemek parc.č. 4575 k.ú. Modřany zapsaný na LV č. 888. Dále uvedl, že vlastnické právo žalobců nebylo stavbou VVN nikterak omezeno, neboť žalobci si na tomto pozemku již rodinný dům postavili.

Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud věcně správné žalobou napadené rozhodnutí potvrdil.

Soud k důkazu přečetl zprávu veřejného ochránce práv ze dne 7.10.2011 sp.zn.: 2645/2010/VOP/SN, z níž vyplynulo, že původní stavba elektrického vedení v dané lokalitě byla povolena výměrem Zemského úřadu v Praze ze dne 21.8.1942, věcná břemena k pozemkům, spočívající v právu provozovatele stavby stavět a provozovat na cizích nemovitostech elektrické vedení atp. dosud nezanikla. Uzavřel, že tato oprávnění vznikla na základě zákona č. 79/1957 Sb., elektrizační zákon ve prospěch vedení zřízených před účinností tohoto zákona a zůstala zachována i podle následujících energetických zákonů.

Soud z důvodu neúčelnosti k důkazu neprovedl žalobci navržené usnesení zastupitelstva Městské části Praha 12 ze dne 24.6.2008 ve věci podnětu na pořízení změny územního plánu sídelního útvaru hl.m. Soud zjistil, že listina byla pouhým výňatkem bez bližšího určení, nedatovaná a nadepsaná „Důvodová zpráva“. Z jejího obsahu vyplynulo, že žalobci podali podnět na změnu územního plánu, avšak nelze z ní zjistit kdy byl tento podnět podán a zda-li se jím příslušný orgán započal projednávat, případně s jakým výsledkem.

O přednes závěrečné řeči požádala také žalobkyně, které uvedla, že stavbou VVN došlo k zásahu do vlastnického práva žalobců tím, že byla postavena bez jejich souhlasu. Zdůraznila, že již postavená stavba VVN se neshoduje se stavbou VVN povolenou stavebním úřadem, když došlo ke změně napětí z 100 kV na 110 kV. Dále uvedla, že stanovisko EIA vypracované ve správním řízení se nezabývalo „územím žalobců“, nýbrž jinou trasou stavby VVN. Připustila, že si na pozemku parc.č. 4575 k.ú. Modřany postavili dům, ale vzhledem k omezení stavbou VVN jej museli na pozemku umístit jinak než zamýšleli.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 31.8.2004 stavební úřad oznámil zahájení územního řízení ve věci umístění stavby VVN.

Rozhodnutím ze dne 28.8.2003 Magistrátu hl.m. Prahy, odboru územního rozhodování, č.j. MHMP/307959/03OUR/MI/HJ byla povolena výjimka dle § 63 ve spojení s čl. 4 odst. 10 OTTP pro nadzemní výstavbu stavby VVN.

Dne 9.6.2004 bylo vypracováno souhlasné stanovisko ke stavbě VVN Hygienickou stanicí hl.m. Praha č.j. 3189/04/P5-HK/Bo 6357/04/P4-Hk/Dr. Čerň s tím, že stavba VVN po uvedení do provozu nebude zdrojem hluku.

Dne 23.4.2004 vydalo Ministerstvo životního prostředí stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí pod č.j. 500/1521/500 12/03/2143/OPVI/04, jímž vyslovalo souhlas dle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, se záměrem stavby VVN s tím, že v něm uvedené podmínky budou respektovány

v následujících stupních projektové dokumentace a budou zahrnuty jako podmínky návazných správních řízení. Ministerstvo životního prostředí jako nejvhodnější variantu stavby VVN označilo variantu pod písmenem A) tj. formu komplexní rekonstrukce vedení V 303/304 v celé trase včetně náhrady stožárů se zachováním stávajících stožárových míst, v souběhu se stávajícím vedením V 1919/1920, než varianty pod písmenem B) tj. kompletní rekonstrukce vedení V 303/304 v celé trase, v souběhu se stávajícím vedením V 1919/1920 toto přivěsit k vedení V 303/304, a pod písmenem C) tj. rekonstrukce nadzemního vedení V 303/304 ve stávající trase v úseku od TR Řeporyje po pravý břeh Vltavy, od pravého břehu Vltavy po Cholupický vrch uložit vedení do podzemních kabelů.

Dne 11.1.2005 byl Magistrátem hl.m. Prahy, odborem městské zeleně vydán souhlas s obnovou vedení VVN přes příslušné pozemky a s umístěním stožárových míst.

Dne 3.3.2006 stavební úřad vydal územní rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby VVN dle zákresu v grafické části územního plánu hl.m. Prahy, jako závazný prvek funkčního a prostorového uspořádání, v celkové délce 8,96 km. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že ke stavbě bylo přistoupeno proto, že stávající vedení VVN Chodov – TR Řeporyje, vybudované v roce 1947, je již za hranicí životnosti a výsledkem celkové rekonstrukce vedení VVN 2 x 110 kV bude zvýšení přenosové kapacity. Ochranné pásmo navrhovaného nadzemního vedení 110 kV a max. 3 metrové vyložení konzol stožárů nebude oproti stávajícímu ochrannému pásmu rozšířeno, nýbrž bude užší o 7,2 m. K odvolací námitce absence souhlasu vlastníků předmětných pozemků se stavbou VVN poukázal na § 24 odst. 3 písm. e) energetického zákona s tím, že provozovatel přenosové soustavy, tj. navrhovatel stavby, má právo za stanovených podmínek zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení přenosové soustavy atp. Tímto zákonným ustanovením tak bylo prohlášeno jiné právo k pozemkům dle § 38 stavebního zákona, a proto navrhovatel nemusel dokládat jednání s vlastníky předmětných pozemků a ani vyžadovat jejich souhlas s umístěním stavby. Nadzemní forma vedení stavby VVN byla schválenou výjimkou danou rozhodnutím ze dne 28.8.2003 Magistrátu hl.m. Prahy, odboru územního rozhodování, č.j. MHMP/307959/03OUR/MI/HJ, čímž byl zajištěn soulad s vyhláškou OTTP. Poukázal na množství odborných stanovisek, kterými byla řádně posouzena stavba VVN z hlediska péče o životní prostředí, potřeb stavby VVN v území a důsledků jejího umístění. Stavba VVN byla v souladu s návrhem územně plánovací dokumentace a stanovisky, ani mezi stanovisky nebyl zjištěn rozpor. Jelikož stanoviska byla vydána s podmínkami, tak tyto byly vtěleny do podmínek ve výroku I. tohoto rozhodnutí. Ohledně zabezpečení shody stavby VVN s přírodními hodnotami stavební úřad vyšel zejména ze stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 23.4.2004 k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí pod č.j. 500/1521/500 12/03/2143/OPVI/04. Zdůraznil, že i v tomto stanovisku byla jako nejvhodnější varianta stavby VVN vyhodnocena forma nadzemního vedení stavby VVN. Taktéž byla vydána souhlasná stanoviska k umístění stavby v ochranném pásmu přírodní památky Nad Závodíštěm a souhlas s umístěním stavby na pozemcích ZPF. Závěrem stavební úřad shrnul, že umístění stavby VVN není v rozporu s cíly a úkoly územního plánování. Zdůraznil, že územní rozhodnutí i stavební povolení neopravňují navrhovatele stavby k realizaci výstavby, pokud neuzavře s vlastníky stavbou dotčených pozemků smlouvu o věcném břemeni dle § 24 odst. 4 energetického zákona. Před zahájením stavby je nutné, aby stavebník měl uzavřené dohody o věcném břemeni k pozemkům. Tudíž odvolací námitky týkající se omezení vlastnických práv k pozemkům v územním řízení neřešil.

K odvolání žalobců ze dne 3.4.2006 bylo žalovaným výše uvedené rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno rozhodnutím ze dne 26.7.2006 č.j. S-MHMP

208740/2006OST/No, které však bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2010 č.j. 6 Ca 309/2006 – 67 zrušeno a vráceno žalovanému zpět k dalšímu řízení. Důvodem zrušovacího rozsudku byl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neboť ve správním řízení nebylo zpracováno stanovisko dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Dne 22.11.2010 Magistrát hl.m. Prahy, odbor ochrany prostředí, vydal pod č.j. S-MHHMP-0809981/2010/1/OOP/VI souhlas k umístění a povolení stavby VVN dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Nejprve podrobně popsal vedení stavby s tím, že stavba začíná stožárem č. 24, který leží v přírodním parku Modřanská rokle – Cholupice, který byl prohlášen přírodním parkem, dále pokračuje ke komunikaci Komořanská při okraji přírodního parku Modřanská rokle – Cholupice. Vedení v tomto místě kopíruje ztvárnění krajiny a vhodně se začleňuje do krajiny v místě stávajícího vedení a vedení souběžného. Po opuštění přírodního parku Modřanská rokle vede dále. Závěrem konstatoval, že záměrem nejsou dotčeny žádné charakteristické přírodní, historické a kulturní charakteristiky. Přihlédl k tomu, že stavba je mimo jiné umístěována na hodnotnou přírodní krajinu – území přírodního parku Modřanská rokle – Cholupice. Přesto dospěl k názoru, že zakomponování stavby do krajiny je akceptovatelné s přihlédnutím ke skutečnosti, že v těsném sousedství stavby je situováno jiné vedení a zalesněná kulisa svahů zabraňuje stavbě se významově uplatňovat v krajinném panoramatu. Stavba je souladná se závěry a doporučeními vyplývající z procesu EIA, která vedou k částečné eliminaci negativního působení stavby a je v souladu s územním plánem. Připustil, že realizací stavby dojde ke snížení krajinného rázu, nikoli však k jeho změně.

Dne 22.4.2011 bylo vydáno žalovaným žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo rovněž odvolání žalobců zamítnuto a předchozí rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že stavba VVN je v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl.m. Prahy a vyhláškou č. 32/1999 hl.m. Prahy. K odvolacím námitkám týkajícím se neřešení vlastnických práv k pozemkům ve vztahu k VVN z roku 1947 žalovaný konstatoval, že překračují rámec správního řízení. K namítanému nesouladu popisu umístění stavby ve stanovisku Ministerstva životního prostředí ze dne 23.4.2004 odkázal na text stanoviska s tím, že pro rozhodnutí ve věci bylo podstatným vyhodnocení vlivů stavby VVN na životní prostředí a doporučení varianty A pro její umístění. Odmítl tvrzení žalobců, že stavba VVN ohrožuje životy a vlastnická práva žalobců, neboť sloup č. 24 se nachází na shodném místě, jako stávající sloup vedení vybudovaného v roce 1947, které bude nahrazeno v téže trase novým vedením. Zdůraznil, že ochranné pásmo nové stavby VVN se nerozšiřuje. Poukázal na to, že pozemek parc. č. 4575/2 k.ú. Modřany zahrnutý v ploše s funkčním využitím – čistě obytné území, neznamená, že se jedná o stavební pozemek. Upozornil na to, že žalobci neuvedli konkrétní způsob, kterým má docházet k ohrožení jejich životů. Zdůraznil, že stavba VVN byla schválena Hygienickou stanicí hl.m. Prahy stanoviskem ze dne 9.6.2004 a byla posouzena kladně v procesu EIA (posuzování vlivu na životní prostředí). Dále s poukazem na § 38 a § 108 odst. 2 písm. f) stavebního zákona souhlasil s postupem stavebního úřadu, který nevyžadoval po navrhovateli stavby souhlasy vlastníků jí dotčených pozemků. Doplnil, že distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu dle § 2 odst. 2 písm. a) 2. energetického zákona. Provozovatel má povinnost s vlastníky dotčených pozemků uzavřít před realizací stavby smlouvu o věcném břemenu dle § 24 energetického zákona. K nesouhlasu žalobců s vedením stavby nadzemní formou odkázal na povolení výjimky z čl. 4 odst. 10 OTTP rozhodnutím ze dne 28.8.2003 Magistrátu hl.m. Prahy, odboru územního rozhodování, č.j. MHMP/307959/03OUR/MI/HJ. Zároveň uvedl, že ze žádného zákonného předpisu nevyplývá povinnost vést stavby VVN na území obce pod zemí.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 2 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, dále se pro účely tohoto zákona rozumí v elektroenergetice distribuční soustavou vzájemně propojený soubor vedení a zařízení 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV nebo 35 kV sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.

Podle § 24 odst. 3 písm. e) energetického zákona má provozovatel přenosové soustavy právo v souladu s podmínkami stanovenými územním rozhodnutím a stavebním povolením zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení přenosové soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení.

Podle § 24 odst. 4 energetického zákona provozovatel přenosové soustavy je povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 3 písm. e), a to smluvně s vlastníkem nemovitosti; v případě, že vlastník není znám nebo určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním, vydá příslušný stavební úřad na návrh provozovatele přenosové soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene.

Podle § 37 odst. 1 věta první stavebního zákona podkladem pro vydání územního rozhodnutí je územně plánovací dokumentace.

Podle § 37 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posoudí návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; přezkoumá návrh a jeho soulad s podklady podle odstavce 1 a předchozími rozhodnutími o území, posoudí, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu a obecným technickým požadavkům zabezpečujícím užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, popřípadě předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu apod., pokud posouzení nepřísluší jiným orgánům.

Podle § 37 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení zajistí vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními předpisy a posoudí vyjádření účastníků řízení a jejich námitky. S dotčenými orgány státní správy, jejichž rozhodnutí nebo opatření k podanému návrhu byla získána před oznámením

zahájení územního řízení, omezí stavební úřad projednání návrhu podle míry, v jaké byly jejich požadavky splněny.

Podle § 38 stavebního zákona, jestliže nemá navrhovatel k pozemku vlastnické nebo jiné právo, lze bez souhlasu vlastníka územní rozhodnutí o umístění stavby nebo rozhodnutí o využití území vydat jen tehdy, jestliže je možno pro navrhovaný účel pozemek vyvlastnit, nebo má-li se navrhovatel stát vlastníkem pozemku podle zvláštního předpisu.

Podle § 108 odst. 2 písm. f) stavebního zákona vyvlastnit podle tohoto zákona je možné jen ve veřejném zájmu pro účely vymezené zvláštními zákony.

Podle § 138a odst. 2 stavebního zákona výjimky z obecných technických požadavků je možné povolit pouze z těch ustanovení prováděcích právních předpisů, z nichž povolování výjimek tyto předpisy výslovně umožňují a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby; řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky.

Podle § 138a odst. 3 stavebního zákona o výjimkách z obecných technických požadavků rozhoduje stavební úřad příslušný rozhodnout ve věci v dohodě se správním orgánem, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních předpisů, jichž se odchýlné řešení dotýká.

Podle čl. 4 odst. 10 OTTP, rozvodné energetické a telekomunikační vedení se v současně zastavěném území obce umísťují pod zem.

Podle čl. 63 OTTP lze za podmínek stanovených v § 138a stavebního zákona v odůvodněných případech povolit výjimku z ustanovení mimo jiné: čl. 4 odst. 6, 9, 10, 12, 17.

Žalobci nesouhlasili s vyhověním žádosti navrhovatele k umístění stavby VVN na jejich pozemcích, v čemž spatřovali omezení jejich vlastnického práva v rozporu se zákonem a čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

Soud s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2007, č.j. 1 As 35/2007-57 shodně se žalobci konstatuje, že ochrana jejich vlastnického práva je garantována čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dále také čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.). Avšak ochrana vlastnického práva žalobců není neomezená, nýbrž: „*Již na tomto místě je však nutné konstatovat, že ochrana vlastnického práva žalobkyně není a nemůže být neomezená; toto její právo je naopak přirozeně limitováno nejen vlastnickými právy dalších subjektů (mezi nimi i stavebníka), ale také výše uvedenými zájmy státu, resp. ochranou veřejných statků, např. v oblasti bezpečnosti budoucích staveb a jejich vlivu na okolí, což je ostatně výslovně zmíněné i v Listině (čl. 11 odst. 3: vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmou práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem).*“

V posuzovaném případě je zákonem stanoveným limitem vlastnického práva žalobců právě veřejný zájem v souladu s § 38 ve spojení s § 108 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Na základě citovaných zákonných ustanovení totiž lze bez souhlasu žalobců, tj. vlastníků

předmětných pozemků, územní rozhodnutí o umístění stavby vydat, pokud je možno pro navrhovaný účel jejich pozemky vyvlastnit. Přičemž předmětné pozemky by bylo možné ve veřejném zájmu vyvlastnit s ohledem na § 2 odst. 2 písm. a) 2. energetického zákona, který stanovil, že distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu. Právní posouzení věci správními orgány včetně žalobci výslovně zdůrazněného § 38 stavebního zákona soud považuje za správné, tudíž vydáním žalobou napadených rozhodnutí nedošlo k protiústavnímu ani k nezákonnému omezení jejich vlastnického práva ve vztahu k jejich pozemkům. Oba správní orgány zcela správně v žalobou napadených rozhodnutích zdůraznily, že územní rozhodnutí i stavební povolení neopravňují navrhovatele stavby k realizaci její výstavby, pokud neuzavře s vlastníky stavbou dotčených pozemků smlouvu o věcném břemeni dle § 24 odst. 4 energetického zákona. Tedy jinými slovy teprve po vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu VVN bude nezbytné, aby navrhovatel/stavebník přistoupil k řešení realizace stavby VVN buď získáním souhlasu žalobců či uzavřením dohod o věcném břemeni k předmětným pozemkům. Tudíž správní orgány zcela správně uzavřely, že odvolací námitky žalobců týkající se omezení jejich vlastnických práv k pozemkům uplatněné v rámci územního řízení nejsou oprávněny řešit.

Soud podotýká, že žalobci, kteří osvědčovali omezení vlastnického práva k pozemkům tím, že na pozemku parc.č. 4575 k.ú. Modřany nemohou v důsledku záměru stavby VVN postavit rodinný dům, jej v mezidobí postavili. Navíc z žalobci předloženého listinného důkazu - zprávy veřejného ochránce práv ze dne 7.10.2011 sp.zn.: 2645/2010/VOP/SN, kterým prokazovali nesprávnost právního posouzení věci naopak vyplynulo, že veřejný ochránce práv má za to, že navrhovateli věcná břemena k předmětným pozemkům, spočívající v právu stavět a provozovat na cizích nemovitostech elektrické vedení atp. dosud nezanikla. Pokud žalobci na ústním jednání tvrdili, že již postavená stavba VVN se neshoduje se stavbou VVN povolenou stavebním úřadem, soud musí i tuto námitku odmítnout. Jednak se jedná o nové tvrzení uplatněné po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s.ř.s. a navíc její posouzení opět nespadá do předmětu tohoto řízení, když správní orgány při právním posouzení žádosti navrhovatele k umístění stavby VVN byly povinny vycházet z § 37 stavebního zákona a zejména hodnotit soulad územního rozhodnutí s příslušnou územně plánovací dokumentací. Soud i v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2007, č.j. 1 As 35/2007-57, v jehož právní větě bylo k posouzení územního rozhodnutí uvedeno následující: „*Při rozhodování o umístění stavby je stavební úřad povinen posoudit plánovanou stavbu ze všech hledisek obsažených v § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 a v § 4 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu;*“ V posuzovaném případě žalobci rozpor mezi vydaným územním rozhodnutím o umístění stavby VVN s příslušnou územně plánovací dokumentací ani nenamítali.

Dále se soud neztotožnil s námitkou nesprávného posouzení nadzemního vedení stavby VVN. Je pravdou, že podle čl. 4 odst. 10 OTPP, rozvodné energetické a telekomunikační vedení se v současně zastavěném území obce umísťují pod zem. Správní orgány však využily zákonem dané možnosti postupovat podle § 138a odst. 2, 3 stavebního zákona ve spojení s čl. 63 OTPP, když příslušný stavební úřad - odbor územního rozhodování Magistrátu hl.m. Prahy rozhodnutím ze dne 28.8.2003, č.j. MHMP/307959/03OUR/MI/HJ povolil výjimku pro nadzemní výstavbu stavby VVN. K tvrzení žalobců, že stavební úřad si pro rozhodnutí o způsobu vedení stavby VVN nezajistil podklady nezbytné k řádným skutkovým závěrům a nesprávně použil správní uvážení, soud uvádí, že se jedná o ryze obecné a účelové konstatování, když žalobci neoznačili jaký konkrétní a podstatný podklad a postrádají a jaká konkrétní správní úvaha byla nesprávná. Soud takovou skutečnost neshledal.

Přičemž výše uvedený postup správních orgánů rovněž odpovídá závěrům a doporučením Ministerstva životního prostředí ve stanovisku ze dne 23.4.2004, které jako nejvhodnější variantu stavby VVN označilo variantu pod písmenem A) tj. formu komplexní rekonstrukce vedení V 303/304 v celé trase a nikoli variantu pod písmenem C), která mimo jiné spočívala i v uložení části vedení do podzemních kabelů.

Námitku žalobců, že správní orgány nevzaly v potaz umístění stavby VVN v bezprostřední blízkosti přírodní památky Modřanská rokle a nezkoumaly, zda stavba VVN nesníží kvalitu bydlení a rozvoj v lokalitě, soud rovněž nesdílí. Jak uvedeno výše soud ze správního spisu zjistil, že si správní orgány podle § 37 odst. 2, 3 stavebního zákona pro posouzení vlivů stavby VVN na okolí, přírodu a kvalitu bydlení atd. obstaraly značné množství podkladů, z nichž vyplývá, že stavba nebude mít negativní vliv nad míru přiměřenou poměrům. Konkrétně ze stanoviska ze dne 9.6.2004 Hygienické stanice hl.m. Praha č.j. 3189/04/P5-HK/Bo 6357/04/P4-Hk/Dr. Čern vyplývá, že kvalita bydlení nebude v dotčené lokalitě snížena. Ke shodnému závěru dospěl ve svém stanovisku i Magistrát hl.m. Prahy, odbor ochrany prostředí ze dne 22.11.2010 č.j. S-MHHMP-0809981/2010/1/OOP/VI, když uvedl, že záměrem nejsou dotčeny žádné přírodní, historické a kulturní charakteristiky.

Velmi podrobně se správní orgány zabývaly problematikou vlivu stavby VVN na okolní životní prostředí. Soud odkazuje na vyjádření Magistrátu hl.m. Prahy, odboru městské zeleně ze dne 11.1.2005, kterým byl vydán souhlas se stavbou VVN přes příslušné pozemky a s umístěním stožárových míst. Taktéž Ministerstvo životního prostředí se ve svém stanovisku ze dne 23.4.2004 věnovalo dle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, vlivům provedení záměru stavby VVN na životní prostředí a dospělo k závěru o její akceptovatelnosti ve variantě A) – komplexní rekonstrukce ve stávající trase. Rovněž tak stanovisko Magistrátu hl.m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 22.11.2010 vydané dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny dospělo k jednoznačnému závěru, že realizací stavby VVN sice dojde ke snížení krajinného rázu, nikoli však k jeho změně. Zároveň konstatovalo, že stavba VVN je souladná se doporučeními vyplývající z procesu EIA a s územním plánem. Není pravdou, jak tvrdí žalobci, že správní orgány opominuly zohlednit lokalitu Modřanské rokle, neboť v tomto stanovisku bylo výslovně na ni poukázáno a uvedeno, že stavba je mimo jiné umístěována na hodnotnou přírodní krajinu – území přírodního parku Modřanská rokle – Cholutice. Přesto správní orgán dospěl k názoru, že zakomponování stavby do krajiny je akceptovatelné s přihlédnutím ke skutečnosti, že v těsném sousedství stavby je situováno jiné vedení a zalesněná kulisa svahů zabraňuje stavbě se významově uplatňovat v krajinném panoramatu.

Žalobci namítali rozpor posudku Ministerstva životního prostředí ze dne 23.4.2004 (EIA) se závazným stanoviskem Magistrátu hl.m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 22.11.2010. Žalobci nespороvali odborné závěry příslušných správních orgánů, nýbrž v obecné rovině tvrdili, že popis lokality a jejího charakteru obsažený ve výše uvedených stanoviscích je odlišný. Žalobci tuto námitku uplatnili pouze v obecné rovině, když nepoukázali na jednotlivá konkrétní rozporná tvrzení v těchto stanoviscích. Soud sám žádná rozporná tvrzení v dotčených stanoviscích neshledal, když stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 23.4.2004 (EIA) ani neobsahuje ucelený popis stavbou dotčených území, v tomto směru se omezilo jen na obecné odkazy. Oproti tomu stanovisko Magistrátu hl.m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 22.11.2010 obsahuje velmi podrobný a pečlivý popis celé plánované trasy stavby VVN, zahrnující i žalobci akcentované území Modřanské rokle. K výtce žalobců ohledně stáří posudku EIA soud uvádí, že validita tohoto stanoviska není

časově omezena a žalobci ani neuvedli k jaké zásadní změně aktuálních údajů, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadených rozhodnutí, mělo v mezidobí dojít. Proto soud i tuto námitku posoudil jako nedůvodnou a ryze účelovou.

Obdobně nekonkrétní je i žalobní námitka, že správní orgány v řízení nechránily práva žalobců, jakožto „slabší strany“ proti „silnější straně“ navrhovatele, čímž porušily obecné zásady správního řízení a principy, o které se opírá vyvlastňovací řízení, princip subsidiarity, proporcionality a minimalizace zásahů do dotčených práv. Žalobci měli specifikovat, jakým konkrétním jednáním se správní orgány dopustily porušení těchto obecných zásad správního řízení a principů. Soud zdůrazňuje, že přezkoumávané správní řízení nebylo žádným „vyvlastňovacím řízením“, nýbrž jak již uvedeno výše řízením územním. Přičemž soud žádná žalobci vytýkaná pochybení ve výše naznačeném smyslu neshledal.

Soud rozhodně nesouhlasí s námitkou nedostatečného způsobu vypořádání veškerých výše uvedených námitek správními orgány a odkazuje na odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí, z nichž soud v tomto rozsudku citoval. Správní orgány se uvedenými námitkami pečlivě zabývaly a jejich odůvodnění jsou určitá, srozumitelná a zcela dostatečná. Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č.j. 9Afs 70/2008-13, nálezy Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2013, č.j. 8Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6.6.2013, č.j. 1Afs 44/2013-30 s tím, že závěry citovaných judikátů lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní a vyčerpávající odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci nebyli ve věci samé úspěšní a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s. , neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (dle §), k tomu ale v dané věci nedošlo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. května 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková